

linger, som ere allermeest udbredte i Verden, gaaer det ikke an fuldkomment at abstrahere fra en vis Belansthændighed, som knytter sig til de sociale Bedtægter. Naar der dernæst er Tale om de med den nødvendige Forberedelse forbundne Beføstninger, saa kan dette tages vrangt, men det kan ogsaa tages fuldkommen rigtigt, og jeg skal her tillade mig at minde Thinget og den ærede Rigsdagsmand, om hvad han selv ved en anden Leilighed nylig har gjort opmærksom paa, nemlig at man ikke kunde gjøre Krav paa at forstaae finantstille Forhandlinger og finantstille Lovforslag, uden at man havde gjenneemgaaet en finantiel ABC. Denne ABC kan efter de forskjellige Forholds Beskaffenhed snart være lidt vanskeligere, snart ogsaa lidt lettere, men der er en Mængde administrative Siltninger, til hvilke der maa gjenneemgaaes en ABC. Det er denne Forberedelse, hvis Charakter som sagt er forskjellig, til hvilken der nødvendig maa tages Hensyn, naar der er Spørgsmaal om Arbeidets Udførelse og Betalingen derfor. De Arbeider, til hvilke der ikke behøves nogen lang ABC, kan man aabenbart faae udført billigt og alligevel ordentligt; derimod ligger det i Forholdets Natur, at Betalingen for de Arbeider, med Hensyn til hvilke ABC er længere, alvorligere og majsommeligere, maa være anderledes, des som Arbeidet skal blive brugeligt. Jeg skal give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at Embedsmændene ikke have noget Krav paa Lønningforhøielse, som Individier eller som Embedsstand, men Staten har et Krav paa Forretningernes tilbørlige Udførelse; Staten har et Krav paa, at der til Forretningernes tilbørlige Besørgelse stilles de fornødne Midler til Regjeringens Disposition. Dermed vil jeg naturligtviis ikke have udtalt, at enkelte Individier ikke skulde kunne have et Billigheds og Retfærdigheds Krav. Det reent individuelle Krav har sædvanligt fundet en temmelig billig An-

erkendelse i Rigsdagen, hvilket derimod maa see ikke altid i samme Grad har været Tilfældet med det, jeg vil kalde Statens Krav. Den næste Sætning falder saa om trent sammen med hvad jeg først udtalte, den indeholder egentlig ikke noget Særskilt, thi det ligger allerede i den nysomtalte tredie Grundsatning, at Lønningen i de høiere Poster maa være saa rundelig, at de, som beskæde disse, ikke blot kunne føre et sorgfrit, men ogsaa et i Forhold til deres Embeders Værdighed og deres Stillingers Indflydelse passende Liv; det er som sagt det sociale Moment, som her gjør sig gjældende. Naar der dernæst for det Femte udtales, at man „vil indskrænke Antallet af Embeder overhovedet, men især Antallet af de lavere Embeder, imod at lønne selv de lavest stillede saaledes, at en ugift Mand kan antages for en saadan Løn at kunne offere Stats tjenesten sin hele Tid og føre et sorgfrit Liv“, saa gjorde den ærede Rigsdagsmand afskillige, som det kunde synes, ved første Diekast, plausible Indvendinger mod det Udtryk: „men især Antallet af de lavere Embeder.“ Smidlertid er det jo dog aldeles indlysende, ved en lidt nærmere Overveielse, at det er rigtigt, hvad der siges, om man end gjerne, for at forebygge Mistydning, kunde have udtrykt sig lidt anderledes. Det er jo aabenbart, at der er langt flere af de lavere lønnede Embeder og langt færre af de høiere lønnede, og forsaavidt der altsaa finder en proportionel Redfættelse Sted, maa der blive større Reduction mellem de lavere, end mellem de høiere lønnede, dette er jo i den Grad klart, at der ikke kan være nogensomhelst Tvivl derom. Det er vistnok ganske naturligt, at der i finantstiel Henseende kommer Mere ud ved at inddrage et enkelt af de høiere Embeder, end ved at inddrage et enkelt af de lavere, men Antallet af de Poster, som blive reducerede, kan være betydeligere, naar vi komme til den lavere Klasse, end naar vi blive staaende ved den høiere.